

[Ove Hansen.]

o. lign. i arbejdstiden, og dette har medført så mange ulemper for virksomhedens produktion, at en opsigelse måtte anses for nødvendig.

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (15. juni 1970):

Der er ikke i lovgivningen fastsat regler, der påbyder private arbejdsgivere at yde ansatte, der indvælges i kommunale råd og udvalg, arbejdsfrihed med henblik på deltagelse i møder og lignende i arbejdstiden.

Hverken jeg eller andre har således mulighed for at gribe ind i det konkrete tilfælde fra Slagelse, som hr. Ove Hansen nævner.

Om problemets mere almindelige side kan jeg oplyse, at de kommunale styrelseslove, herunder reglerne om udbetaling af diæter, bygger på den forudsætning, at den kommunale mødevirksomhed skal tilrettelægges på en sådan måde, at den griber mindst muligt ind i medlemmernes erhverv.

Det må endvidere anses for en for det kommunale arbejde gældende sædvane, at faste mødetidspunkter i kommunalbestyrelse og udvalg kun hvor absolut tvingende omstændigheder gør sig gældende lægges således, at det vil være udelukket for enkelte medlemmer at være til stede.

Jeg anser det naturligvis i høj grad for ønskeligt, at arbejdsgivere i videst muligt omfang vil vise forståelse for de problemer, der kan opstå, når ansatte i deres virksomhed indvælges i kommunale råd og udvalg. I praksis synes det da også normalt, at en sådan forståelse udvises. Så vidt det er indenrigsministeriet bekendt, er det således kun i ganske få tilfælde forekommet, at privat ansatte er blevet afskediget på grund af deres deltagelse i kommunalt arbejde. Der kan således næppe for tiden siges at være behov for lovgivning vedrørende dette spørgsmål.

Af *Otto Mørch* til finansministeren (11. juni 1970):

„Finder ministeren det rimeligt, at samfundet gennem særlig milde inddrivelsesformer af skattebøde på 250.000 kr. giver en skattesnyder mulighed for fortsat spekulation, bl. a. i hotelkøb til 12,5 mill. kr. i Randers?“

Begrundelse.

I en tid, hvor lønmodtagerne i særdeleshed mærker skattebelastningen og ikke har nogen mulighed for skatte kredit, kan det ikke være ret og rimeligt, hvis der gælder særlig milde betalingsregler for folk, der gennem skattesnyderi har unddraget sig deres skattepligt.

Finansminister *Poul Møllers* svar (16. juni 1970):

Uanset at der ikke i spørgsmålet angives navn, går jeg ud fra, at spørgsmålet drejer sig om den mod Frode Lundsten Hansen rejste straffesag, der bl. a. omfattede overtrædelse af kontrollovens § 13, stk. 1, og § 15.

Denne sag blev pådømt af Københavns byret den 14. januar 1969, efter at Hansen i nogle år havde unddraget sig sagens gennemførelse ved at forlade Danmark.

Ved byrettens dom blev Hansen for overtrædelse af de nævnte bestemmelser i kontrolloven samt for overtrædelse af forskellige bestemmelser i straffeloven idømt fængsel i 9 måneder. I medfør af kontrollovens § 13, stk. 4, idømtes han endvidere en tillægsbøde på 250.000 kr. Domfældte ankede dommen til landsretten, som ved dom af 5. september 1969 stadfæstede byrettens afgørelse.

Fuldbyrddelsen af dommen, herunder indrivelsen af bøden, henhører under Københavns politi og justitsministeriet og ikke under finansministeriet, hvorfor jeg må henvide til justitsministerens besvarelse af det til denne stillede spørgsmål vedrørende samme sag.

Det bemærkes, at det af byretsdommen fremgår, at skatterne af det beløb, som Hansen er straffet for at have udeholdt fra sine selvangivelser, er betalt.

Af *Otto Mørch* til justitsministeren (11. juni 1970):

„Finder ministeren, at sædvanlig praksis er fulgt i den aktuelle sag om udsættelse af afsoning på 9 måneders fængsel og betaling af skattebøde på 1/4 million, som Frode L. Hansen, Randers, for ca. 3/4 år siden idømtes ved østre landsret?“